

MARIJA PILIĆ

LUĐACI I DJECA

MARIJA PILIĆ

LUĐACI I DJECA

disput

Zagreb, 2019.

Jutarnja čarolija

“**U**staj!” poput uragana uleti previše našminkana, smiješna spodoba s prenaplašenim, nervoznim pokretima tankih ruku prekrivenih kričavim, bižuterijskim narukvicama koje bijesno zveckaju. Njezina debelo namažana usta proizvode visok, kreštav zvuk koji vjerojatno može služiti samo za komunikaciju s vranama. On ne može percipirati njezine riječi, posve usredotočen na nesprenost i brzinu otvaranja tih uskih, ptičjih usta.

“Isuse, daj se smiri!” promrmlja prekrivši glavu jastukom. Tu kvrgavu, od pijanstva podbuhlu i obamrlu glavu, još uvijek pričvršćenu za trup samo nekim nepoznatim čudima ili crnom magijom. Poželio ju je sam više puta otkinuti s ramena, zatvoriti u neku neprobojnu kutiju i zakopati duboko u zemlju gdje će se skrivena moći odmoriti od konstantnog zanovijetanja, uzaludnog življenja i votke. Zle, droljaste, u halterima zavodljive votke.

Ptičja usta nastavljaju ključati to malo preostalog mozga, spašenog samo pravovremenim isključivanjem iz prometa ljudske komunikacije i savršenim tajmingom postal-koholne hibernacije za koji se pobrinula neka duhovita kurva od majke prirode.

Blažena, omamljujuća tupost. Što bi sad sve dao za jedno dobro stanje nesvijesti. Najslađe je kad se nakon dvanaest sati čvrstog spavanja, u uljuljanom neznanju, probudite u bolesno mirišljivoj bjelini bolnice, očišćeni od alkoholnog otrova, spremni za novi pothvat otupljivanja.

Naglo ustane i usmjeri pažnju na mutnu, šarenu, klanovsku zapreku u obliku žene. Probija se kroz nju teškim koracima osjećajući oštar bol, kao da hoda s otvorenom prostrijelnom ranom na glavi koju nagriza zrak ispunjen odvratnim mirisom njezinog jeftinog parfema. Hvata crni kaput s raspadajućeg kauča, poslastice za moljce. U iskrivljenoj zvučnoj pozadini odzvanjaju kreštave riječi nerazumljivog sadržaja. Zapuštenim, uskim hodnikom odjekne tresak vrata.

Za tren se nađe na maglovitoj ulici, obgrljen ugodom hladnoće koja postupno prestaje biti ugodna, vraćajući svijest koja ga okupira neželjenim, trijeznim mislima.

Ptičja usta viču s prozora, nastavak tuširanja teškim kamenjem riječi. Možda i ne viču. Možda mu pokvareni mozak pušta vrpcu koja se beznadno zapetljala u glavi, zapekla s pregorjelim moždanim stanicama. Vrijeme je za neka druga usta, po mogućnosti i drugi *brand* alkohola. A možda opet završi na hitnoj kao prošlog tjedna, ušuškan u noka utirajućoj bolničkoj bjelini, s praznim mislima prikovanim za bolnički krevet koji pod najmanjim pokretima žalosno cvili, umorno natopljen boleštinom koja se ne da oprati.

Zasad nastavlja plutati na trezvenoj hladnoći. Stavljene na automatiku, mehaničkim je koracima vođen prema najbližoj trgovini. Na trenutak zastane pred vratima i pogleda se u odrazu prljavih stakala. Stane namještati razbarušenu, prosijedu kosu.

“Sređuješ frizuru?” posprdno upita poznat, hrapav glas uz usiljen smijeh bez kojeg ne može proći nijedna rečenica koja izlazi kroz ta smrdljiva, iskrivljena usta.

“Kifla, nije li malo prerano za tvoje pojavljivanje u javnosti? Plašiš ljude na cesti.” Lice mu ekspresno brzo prijeđe iz blesavog kreveljenja u smrknutost. Zvali su ga Kifla iz jednostavnog razloga, uvijek je hodao savijenih leđa, a i život mu je bio jedna velika kifla.

“Čarobnjak je loše volje danas?” uzvratila Kifla ponovno nalijepivši blesav, krezub osmijeh na lice. Njega su mogli zvati Čarobnjak iz raznih razloga, ali najvjerojatniji je bio taj što samo čarobnjak može popiti toliko alkohola i pritom ostati živ. Kifla je imao iritantnu naviku da osobama kojima se obraća govori u trećem licu. Čarobnjak ga odluči ignorirati šutke ušavši u trgovinu. Naporan, kiflasti priljepak svejedno ga prati poput uzbuđenog psića i kao navijen priča o nekoj ženi s velikim sisama.

“Kažem ti, bile su ko dva zračna jastuka!” A Kifla vrlo dobro zna kako izgledaju zračni jastuci jer je imao prilike osjetiti ih pod glavom barem tri puta, zasigurno više nego prave sise. Sudari koje je doživio bez zračnog jastuka uključuju puno veću brojku, ali prokleti gad ima više života od svih uličnih mačaka zajedno.

Čarobnjak se isključuje i pada u vrtlog jednog od svojih živopisnih, budnih sanjarenja. Zamišlja kako drži sačmariću u rukama, polako je puni s dva metka, zatim je zatvara. Čuje se božanstven klik, najdivniji zvuk kojim kao da meci govore kako su se udobno smjestili, spremni za zabavu. Čvrsto prima pušku nekoliko puta rasklopivši i sklopivši dlan oko drške kao da razgibava šaku, ali zapravo odgađa situaciju, povećavajući uzbuđenje, priprema svoj um na užitek ispaljivanja metka. Miluje okidač, uperi cijev udaljenju nekoliko centimetara od Kifline glave i pritišće okidač u orgazmičnom trenutku. Kiflina glava nestaje. Raspada se i njezini komadi zvučno padaju. Crvena, gusta krv zalijeva blagajnu, blagajnicu u bijeloj kuti, tetrapake mlijeka, čo-

koladice, kondome, kutije cigareta, karton piva... Komadić mozga tvrdoglavo se ugniježdio na kratkoj sijedoj kosi šepave starice.

“Zemlja zove Čarobnjaka!” progunđa Kifla nezadovoljno.

“Čuj, stari, Pežo i Sintić su sigurno dolje na cugi, pa odi njih gnjavit. Ja danas ne mogu nikog vidjet”, reče pomalo nerazgovijetno, naglo izađe iz trgovine uz zvuk iritantnog zvonca na vratima i produži preko ulice. Nije čuo Kifline korake iza sebe ni onaj gnjusni smijeh, što ga je umirilo te je s olakšanjem izdahnuo. Izvadi kutiju cigareta iz prednjeg džepa kaputa, ali ne uspije pronaći upaljač. Od snažnog mrštenja čitavo mu se lice nabora. Frfljajući s cigaretom u ustima, psuje i policijski prepipava cijelo tijelo.

“Zapalim ti pljugu za pet kuna”, kaže pogrbljen starac sa zlovoljnim, lihvarskim smiješkom na licu. Ide ususret Čarobnjaku vukući škripava kolica natovarena vrećama praznih plastičnih boca.

“Možeš mi popušiti za pet kuna”, odvrati Čarobnjak i u šali počne otkopčavati remen na hlačama. Starac ubrza korak mrmljajući nešto o pederima, komunizmu i kurvama.

Čarobnjak zatakne cigaretu iza uha i nastavi hodati. Iako se odlučio za sporo jutro s pivom, kurvanjska votka polako se uvlači u glavu i draži svojim prljavim, ženski zavodljivim čarima.

Zaustavi se u kvartovskom parkiću, sjedne na vlažnu klupicu i smireno otvori prvo pivo. Golubovi mu se stanu motati oko nogu, blesavo se gegajući i tupavo gledajući u nadi da će dobiti mrvice.

“Koju pičku materinu da vam dam?” vikne i zamahne nogom prema golubovima, na što je većina brže-bolje odletjela nekoliko metara dalje na sigurno mjesto, a zatim jednako retardiranim pokretima nastavila tražiti dobroćud-

niju dušu od koje će moći nešto užicati. Jedan hrabar, odvažan ili samo glup golub ostao je u blizini ne odustajući. Čarobnjak sa zlobnim, skrivenim osmijehom u kutu usana ispruži ruku i polako nagne bocu piva. Debeo mlaz pjenušave žućkaste tekućine pogodi goluba posred zbunjene glave. Vidno uznemiren, nespretno pobjegne od alkoholnog tuša i, moka i smrdljiv, dezorijentirano poleti prema nepoznatim visinama.

“Gade mali!” reče Čarobnjak glasno se smijući i otkrivajući tračnice požutjelih zuba.

“Nije lijepo to što radite”, kaže mlada žena na susjednoj klupici, s dječjim kolicima uza se. Čarobnjak je zgrožen njezinim hladnim, advokatskim prigovaranjem lišenim svakog straha iako je s malim djetetom. Pita se djeluje li zaista toliko jadno i bezopasno da ga obična drolja, koja nije znala ništa pametnije nego širiti noge, autoritativno proziva za njegove postupke. Poželi razbiti bocu o rub klupice i zgurati je dokle ide u to mlado, neoštećeno lice, ali preumoran je i suviše slomljen i slab za takve ekscese. Zapravo ga je gadura dobro pročitala, tko bi od ovakvog starog prdonje očekivao išta opasno.

Poraženo ustane, s mukom u želucu. Gnjev mu para grlo, prži kao da je popio nagrizzajuću kiselinu. Iscrpljene, zombijevske oči prošarane crvenkastim žilicama ovlaže se.

“Prokleta gadura!” zacvili isprekidano. Bezvoljno vuče karton piva sa sobom. Poželi biti lud kao u svojim maštarijama. Iskreno i nesvjesno lud. Luđi od Šime s drugog kata koji svakodnevno telefonira nepostojećoj obitelji u Njemačkoj vrteći ukrug desetak švapskih riječi koje je uspio naučiti. Luđi od Pežoa koji bi gaduri s djetetom zabio bocu u usta bez oklijevanja. Luđi od Bazuke, veterana koji dnevno održi stotine monologa s onim pravim, originalnim pogledom luđaka u očima...

Suviše je blag i mekan. Kao hrana za bebe. Zamisli kako ga bebe jedu, prevrću ga tako gnjecavog po svojim malim, slinavim ustima i dođe mu da od jada zaplače.

Već je posustao pred votkom, hvata se s njom i spreman je umočiti.

Psujući sebi u bradu, izlazi iz parka, a ljudi se, ugodno umotani u kasnojesenske kapute i sterilna nedjeljna druženja, pomiču u stranu stvarajući sigurnu udaljenost od ludila.